ప్రేముడి

- మంథా భానుమతి

(గత సంచిక తరువాయి)

సాంబడు మరునాడే బయలుదేరి వెళ్ళాలి, గుంటూరు మెడికల్ కాలేజీలో చేరడానికి. కృష్ణవేణికి ఇచ్చిన మాట ప్రకారం పెళ్ళి చేసుకునే వెళ్తానన్నాడు.

ఆ సంవత్సరమంతా రోజుకి నాలుగైదు గంటలు మాత్రమే పడుకున్నాడేమో! కలలో, మెలకువలో కూడా అదే మననం. పాఠ్యాంశాలన్నీ అనేకానేక సార్లు క్షుణ్ణంగా చదివి, నిద్రలో అడిగినా కూడా చెప్పగల స్థాయికి చేరుకున్నాడు.

ఫిజిక్స్ మాష్టారింట్లో రాత్రిళ్ళు కూర్చుని, వాళ్ళ పదో క్లాసబ్బాయి చేత లెక్కలు చేయిస్తూ తన ఫిజిక్స్ ప్రాబ్లమ్స్ చేసుకునే వాడు.. అనుమానం వచ్చినప్పుడు మాష్టార్ని అడుగుతూ.

శనాదివారాలు కెమిస్ట్రీ మాష్టారింట్లో.. వారి కిష్టమైన తోటపని చేస్తూ, పక్కనే పలక, బలపం పెట్టుకుని ఫార్ములాలు వేసేవాడు.

బయాలజీ మొదట్నుంచీ తనకి ఇష్టమయిన సబ్జెక్ట్. భోజనం చేస్తున్నప్పుడు, కాలేజ్ లో ఖాళీ దొరికినప్పుడు, ఆ పుస్తకాలని అదే తిరగెయ్యడం. ఏ పేజీలో ఏబొమ్మొందో ఠంచనుగా చెప్పగలడు.

ఒక తపస్సులా చదివాడు. అందుకనే ఏ లాంగ్ టెర్మ్ కోచింగులూ లేకుండా ఇరవై ఐదో రాంక్ వచ్చింది యమ్సెట్ లో. తను కోరుకున్న గుంటూరు మెడికల్ కాలేజ్ లోనే సీట్ వచ్చింది.. అది కూడా రిజర్వేషన్ కోటాలో కాదు. జనరల్గా.

పెళ్ళి భోజనాలయ్యాక కృష్ణవేణి, వెంకమ్మ దగ్గరికి వచ్చింది. గట్టిగా కౌగలించుకుని, భోరుమంది.

అందరూ నిర్ఘాంతపోయి చూస్తున్నారు. ముందుగా తేరుకున్నది సులోచన. కృష్ణవేణిని లోపలి గదిలోకి తీసుకెళ్ళి, ఏడవనిచ్చింది. ఆ ఉధృతం తగ్గాక తడిపిన తువ్వాలిచ్చి మొహం తుడుచు కోమంది.

"ఇవేళ కరువు తీరా ఏడిచావు కదా! దీనితో నీ గతంలో జరిగిన దుర్ఘటన లన్నింటినీ మనసులో ఒక మూలకి నెట్టెయ్యి. నీ ముందొక ఆశయం ఉంది. నీకొక ధ్యేయం ఉంది. మీ సాంబ తన వృత్తిలో చాలా పైకొస్తాడు. నాకా నమ్మకం ఉంది. అలాగే నువ్వు కూడా నీ వృత్తిలో శిఖరాన్నందుకోవాలి. నర్సింగ్ లో ఎదిగేందుకేముంది అనద్దు. చాలా ఉంది. పోను పోను నీకే తెలుస్తుంది. నిస్సహాయులకి సేవచేసి, సేద తీర్చే అవకాశం అందరికీ రాదు. నీకొచ్చింది. అంది పుచ్చుకో.." పది నిముషాలు కర్తవ్యం బోధించి హాల్లోకి నడిచింది.

"ఏమీ ఫరవాలేదు. ఆ ఇమోషన్ చాలా సహజం. ఇప్పుడింక ఏ పరిస్థితుల్లోనూ ఏడవదు. సాంబా! యు ఆర్ వెరీ లక్కీ. అమ్మాయి చెయ్యి ఎప్పటికీ వదలద్దు. అంత నెమ్మది, అణకువ ఉండి అర్ధం చేసుకునే భార్య దొరకడం సులువేం కాదు."

"నేను లోపలికి వెళ్ళచ్చామ్మా?" సాంబడు అడిగాడు. సులోచన తలూపింది.

సాంబడు లోపలికెళ్ళే సరికి కృష్ణవేణి మొహం కడుక్కుని, తల దువ్వుకుని మామూలుగా అయిపోయింది. చేతులు చాపి కౌగిలిలోకి

తీసుకుని, వీపు నిమురుతూ ఉండి పోయాడు.

ఆ కౌగిలిలో ఆవేశం లేదు. కామం లేదు. ఓదార్పు, భరోసా, అంతులేని ప్రేమ ఉన్నాయి.

కృష్ణవేణి నిశ్చింతగా కళ్ళు మూసుకుని ఉండి పోయింది.

12

గుంటూరు మెడికల్ కాలేజ్ ఆవరణలోకి అడుగు పెడుతుంటే సాంబడి ఒళ్ళు పులకరించింది. కలలో కూడా ఊహించనిది.. టౌను దాటి బయటికెప్పుడూ వెళ్ళని సాంబడు, చేపలు పట్టుకుంటూ మహా అయితే మార్కెట్లో చేపల బేరాలాడుతూ రోజుకి వందో రెండుందలో దొరుకుతే, అదే మహా భాగ్యమని మురిసి పోయిన సాంబడు మెడికల్ కాలేజ్ లోనా!

మనసులోనే దేవతలకి నమస్కరించుకున్నాడు. అతని దృష్టిలో అమ్మ, డాక్టర్ సులోచన, తనని చదివిస్తున్న అజ్ఞాత వ్యక్తి దేవతలు. దేముడనే వాడు ఎక్కడో ఆకాశంలో కనిపించకుండా ఉండడనీ, మంచి చేసే మనుషుల రూపంలోనే ఉంటాడనీ అతని నమ్మకం. ఏ ట్యుటోరియల్స్ లోనూ చేరక పోవడం వల్ల అతనికి తెలిసిన వాళ్ళెవరూ అక్కడ ఉండే అవకాశం లేదు.

"హలో డాక్టర్!" తన పక్కగా వచ్చి ఎవరో పిలిచినట్లయింది.

ఎవర్నో అనుకుని అటూ ఇటూ చూశాడు.

"మిమ్మల్నే డాక్టర్.." సాంబడి భుజం మీద తట్టి పిలిచాడు తెల్లని కోటు వేసుకున్న అబ్బాయి. ఇరవై ఏళ్ళుంటాయేమో! సాంబడు సంభ్రమంగా చూశాడు. అప్పుడే డాక్టర్ అని పిలుస్తారా?

"నా పేరు రాజేంద్ర ప్రసాద్. థర్డ్ ఇయర్.. ఇక్కడి గేట్లో అడుగు పెట్టాక డాక్టర్ అవకుండా ఉందరు కదా! అందుకే అలవాటు చేస్తున్నా నీకా పిలుపు. దా! కాంటీన్ కెళ్ళి మాట్లాడు కుందాం."

సాంబడు మంత్రం వేసినట్లు అతని వెనుకే వెళ్ళాడు.

కాంటీన్ లో మరొక ముగ్గురు కలిశారు. పరిచయాలయ్యాక, కాఫీ టిఫిన్ ఆర్డర్ ఇచ్చారు.

అబ్బ.. ఎంత మర్యాదగా, ఫ్రెండ్లీగా ఉన్నారో! సాంబడికి ఆనందం కలిగింది.

"సార్! నేను కాఫీ తాగనండి. టిఫిన్ కూడా ఇప్పుడే చేసొచ్చా. ఏం అనుకోకండి." తన పేరు, ఊరు చెప్పాక అన్నాడు.

"మరేం ఫర్లేదులే! బిల్ నువ్విస్తే చాలు, తినక పోయినా ఫర్లేదు." ప్రసాద్ నవ్వుతూ భుజం తట్టాడు.

"బిల్ కూడా ఇవ్వలేనండి. నా దగ్గర డబ్బుల్లేవు." నిర్మొహమాటంగా అన్నాడు సాంబడు.

సాంబడిని ఒక సారి పరికించి చూశారు అందరూ! పెద్ద ఖరీదైనవి కాకపోయినా శుభ్రంగా ఉతికి, ఇస్త్రీ చేసిన బట్టలు.. చేతిలో ఒక నోట్ బుక్, జేబులో ఒక పెన్. అంతే! మొహంలో అమాయకత్వం, తెలివీ సమపాళ్ళలో కనిపిస్తున్నాయి. తను అనుకున్నదే తప్ప ఎవరి ప్రభావంలోనూ పడిపోడని అర్ధమవుతోంది.

చకచకా ప్రశ్నలడిగారు, ఒకళ్ళ తరువాత ఒకళ్ళు. అందరికీ అదే క్రమంలో జవాబిచ్చాడు, సబ్జెక్ట్లకి సంబంధించినంత వరకూ.

సినిమాలు, నవలలు వంటి జనరల్ నాలెడ్జ్ మాత్రం శూన్యం. రాజకీయాలు కూడా అంతే.

"కనీసం మన ఛీఫ్ మినిస్టర్, ప్రైమ్ మినిస్టర్ ఎవరో తెలుసా?" ప్రసాద్ అడిగాడు. సాంబడు కొద్దిగా తల వంచి నవ్వాడు, మెరుస్తున్న పలువరుసతో. అతడి నవ్వు చూస్తే ఎవరికీ ఏమీ అనుబుద్ధి కాదు.. దాంతోటే ఎదుటి వాళ్ళని బుట్టలో వేసేస్తాడు.

"సరే.. మేమిస్తాం పోనీ! నీక్కావలసినవి తిను." తల అడ్డంగా ఊపాడు.

"వద్దు సార్. ఆకలి లేనప్పుడు తినను. నేను తిరిగి ఇవ్వలేనప్పుడు ఇంకొకరి దగ్గర ఏదీ తీసుకోను." ధృఢంగా అన్నాడు. ఏదో కాసేపు తమాషా చేసి, ఆనందిద్దామనుకుని వచ్చిన సీనియర్స్ అతని సీరియస్నెస్ చూసి ఏమీ మాట్లాడలేక పోయారు.

"హాస్టల్లో చేరుతున్నావా?"

"లేదు సార్! నగరంపాలెంలో ఒక చిన్న రూం తీసుకున్నా. హాస్టల్లో ఐతే ఎక్కువై పోతుందని. నేనే వండుకుంటా.. ఒక స్టౌ, కాసిని గిన్నెలు తెచ్చుకున్నా."

"తెలివైనవాడివే! హాస్టల్లో ఫుడ్ అయితే రెండు రోజుల్లో బోర్ కొట్టేస్తుంది. మరి వంటొచ్చా? నీకు పోను పోను టైమ్ ఉంటుందనుకుంటున్నావా వంటకీ వార్పుకీ?" గళ్ళ చొక్కా అనంత్ అడిగాడు.

"టైమ్ దేముంది సార్! మన చేతిలో ఉంటుంది. అన్నీ మానేజ్ చెయ్యగలననే అనుకుంటున్నా. మీ అందరి హెల్ప్ కూడా ఉంటుంది కద సార్! ఒక సారి ఈ కాలేజ్ గేటు లోపలికి వచ్చాక, ఒక ఫామిలీ లోకి వచ్చినట్లే అని చెప్పారు సార్! నాకేం సంకోచం లేదు. సందేహం లేదు."

వింటున్న శ్రోతలకి మతి పోయింది.

"వార్నాయనో! ఏంటా భాష.. ఏంటా కాన్ఫిడెన్స్? నా వల్ల కాదు బాబోయ్! మాటకొక సారి ఆ 'సార్' మానెయ్యి బాబూ! బుద్ధి తక్కువయి నీ జోలికొచ్చాం. ఇంకెవర్నైనా పట్టుకుంటే కాస్త కాఫీ దక్కేది నీతి బోధలు తప్పేవి." ప్రసాద్ చేతులెత్తేశాడు.

"థాంక్స్ సార్.." నాలిక్కరుచుకున్నాడు నవ్వుతూ. సీనియర్లు కూడ నవ్వేశారు.

"ఇంట్రడక్టరీ క్లాస్ ఉందిట.. ఎక్కడో కొంచెం గైడ్ చేస్తారా అన్నా!" వినయంగా అడిగాడు సాంబడు.

"ఆ పేరేంటయ్యా.. ఇక్కడ చేరే ముందైనా మార్చుకో పోయావా?"

"కన్న తల్లిదండ్రుల్నీ, వారు పెట్టిన పేరునీ ఎట్లా మార్చుకుంటాం అన్నా? అయినా పేరులో ఏముంది చెప్పండి?" మళ్ళీ ఒక ఝలక్ ఇచ్చాడు సాంబడు.

"అర్జంట్ కాదు కానీ.. నీకు వీలయినప్పుడు ఒక సారి రా. కొన్ని విషయాలు మాట్లాడాలి." డాక్టర్ సులోచన గారి ఉత్తరం చదివి, ప్రొఫెసర్ పర్మిషన్ తీసుకున్నాడు సాంబడు.

మూడో సంవత్సరం లోకి వచ్చాడు సాంబడు. హాస్పిటల్ కి వెళ్ళడం, వార్డ్ డ్యూటీలు మొదలయ్యాయి. క్లాసులో మధ్యరకమైన విద్యార్థిగా గుర్తింపు తెచ్చుకున్నాడు. ప్రతీ సబ్జెక్ట్ లోనూ మొదటి సారి పాసవడం కూడా మెడికల్ కాలేజ్ లో ఎన్నతగ్గ విషయమే! అట్లా యావరేజ్ గా ఉండటమే కావాలనుకున్నాడు. పదిమంది దృష్టిలోనూ పడడం ఇష్టం లేదు సాంబడికి. తన వృత్తికి కావలసిన విద్య, మెలకువలు నేర్చుకొనడం ముఖ్యం అనుకున్నాడు. మొదటి రాంకులంటే.. అక్కడ కొంత పోటీ, కొంత అసూయ, కొంత పక్షపాతం ఉండటానికి అవకాశం ఉంది. సాదా సీదాగా చదువు ముగించి, తన ధ్యేయం నెరవేర్చుకోవాలి.. అంతే!

పైగా, ఇంటికెళ్ళి వండుకోవడం, కావలసిన సరుకులు తెచ్చుకోవడం.. ప్రతీ నెల అయిన జమా ఖర్చులు సులోచనకి పంపడం.. ఇవన్నీ కూడా సమయం వెచ్చించ వలసిన విషయాలే. చిన్న సిలిండర్ ఉన్న గాస్ స్టౌ కొనిచ్చింది సులోచన. అందులో తక్కువ సమయంలో ఎక్కువ పోషక పదార్థాలు కలసిన వంటలు నేర్చుకున్నాడు.

పప్పు, బియ్యం, కూరలు కలిపి వండేసి, నెయ్యి, ఉప్పు, నిమ్మకాయ పిండితే రోజుకి సరిపోయే భోజనం తయార్. పెరుగు కొనుక్కొచ్చుకుని తినేస్తాడు. కాఫీ, టీలు ఎట్లాగా అలవాటు లేదు.

"డాక్టర్ గారూ! ఈ అబ్బాయి నిజంగా మెడిసిన్ చదువుతున్నాడా? ఇంత తక్కువ ఖర్చా? మా అబ్బాయీ ఉన్నాడు..మీ వాడికి రెండేళ్ళు సీనియర్. మూడు నాలుగు రెట్లు చులాగ్గా స్పెండ్ చేస్తాడు." పెద్దమనిషిగారు ఫోన్లో అడుగుతుంటే నవ్వేస్తుంది సులోచన. ఆవిడకి ఎప్పుడూ నిరాశ కలిగించలేదు సాంబడు.

బస్లో కూర్చుని, మెడికల్ జర్నల్ చదువుతున్నాడు సాంబడు.

"హలో డాక్టర్!" పరిచయమైన పిలుపు.. ప్రసాద్ వచ్చి ఖాళీగా ఉన్న పక్క సీట్లో కూర్చున్నాడు.

"నమస్తే అన్నా!" చిరునవ్వు నవ్వాడు సాంబడు. మొదటి రోజు కలిసినప్పటి నుంచీ, ప్రసాద్ అతనికి ఒక గైడ్లాగ, శ్రేయోభిలాషిలాగ అయిపోయాడు.

"ఎందాక ప్రయాణం? మీ ఊరికా?"

"అవునన్నా! అమ్మని చూడాలనిపించింది." అమ్మ ఉందని తప్ప, సాంబడి గురించిన ఇంకే విషయాలూ తెలియవు ఎవరికీ.

"నేను కూడా మా నాన్నని చూడాలని వెళ్తున్నా. నాన్నగారికి హార్ట్ ప్రాబ్లమ్. బై పాస్ చెయ్యాలన్నారు. రేపు ఫిక్స్ చేశారు సర్జరీ."

"అయ్యో.. సారీ అన్నా! నయమై పోతుంది. ఎక్కడన్నా?"

"విజయవాడలో." హాస్పిటల్ పేరు చెప్పాడు ప్రసాద్.

"ఈ బస్ మా ఊరెళుతుందన్నా! అమ్మని చూసి వచ్చేటప్పుడు హాస్పిటల్కి వస్తాను రేపు. ప్రొఫెసర్ గారిని రెండ్రోజులు ఆఫ్ అడిగానెట్లాగూ. అవుసరం ఐతే ఇంకొక రోజు కూడా అడగచ్చు. నాన్నగారి పేరు?"

జేబులో ఉన్న చిన్న పుస్తకంలో, పేరు, అడ్రస్ రాసుకున్నాడు సాంబడు.

"ఇదీ సాంబా విషయం. ఏం చేద్దాం?" డాక్టర్ సులోచన చెప్పవలసింది చెప్పి ఆగింది, సాంబడినే చూస్తూ. వెంకమ్మ కూడా అక్కడే కింద కూర్చుంది.

సులోచనగారింట్లో వరండాలో కూర్చున్నారు అందరూ. కడిగిన ముత్యాల్లా వచ్చారు నాగరాజు, నాంచారీ. రెండేళ్ళలో చాలా మార్పు వచ్చింది వాళ్ళలో. ఇద్దరూ పొడుగు పెరిగారు. చక్కగా మాట్లాడుతున్నారు. నాంచారి కూడా ఇంగ్లీషు, తెలుగు అక్షరాలన్నీ నేర్చుకుంది. నాగరాజు సరేసరి. ఎప్పుడూ క్లాసులో ఫస్టే. హాస్టల్కి ఆనుకునే స్కూల్ ఉంది. పెద్దహాలు.. అందరికీ ఇనప మంచాలు, పరుపులు, పరుపుల మీద రబ్బరు గుడ్డలు, వాటి పైన దుప్పట్లు, పైన ఫాన్లు. ఇద్దరిద్దరికి చొప్పున ఇనప రేక్లు, మంచం కింద బట్టలు పెట్టుకునే పెట్టెలు.. ఉన్నంతలో శుభ్రంగా ఉంటుంది హాస్టల్. అక్కడున్న సదుపాయాలన్నీ, దాతలు ఇచ్చినవే.

కృష్ణవేణి, సాంబడు ఏమంటాడో అని ఆతృతగా ఎదురు చూస్తోంది.

చాలా సేపు మాట్లాడలేదు సాంబడు. పిల్లలతో సహా అందరూ నిశ్శబ్దంగా ఎదురు చూస్తున్నారు.

"మీరెట్లా చెప్తే అట్లాగే నమ్మా! మాకు తల్లీ, తండ్రీ, గురువు, దైవం అన్నీ మీరే. కానీ పిల్లల మాటేమిటి? వాళ్ళు ఉండగలరా? పైగా అంత ఖర్చు.."

అమ్మయ్య అనుకుంది కృష్ణవేణి. పిల్లల గురించి ఒక ఆలోచన అప్పటికే వచ్చింది సులోచనకి. కృష్ణవేణి, ఇంటర్ మీడియట్ వొకేషనల్ కోర్స్ అయ్యాక, సులోచన హాస్పిటల్ లోనే పని చేస్తోంది. సులోచన ప్రోద్బలంతో బి.యస్సీ నర్సింగ్కి అప్లికేషన్ పెట్టింది. తన మార్కులు, అనుభవం అన్నీ గమనించిన నిర్వాహకులు సీటు ఇచ్చారు. అయితే.. సీటు దొరికింది హైద్రాబాద్ కాలేజ్ ఆఫ్ నర్సింగ్లో. తమకి కావలసిన కాలేజ్కి ట్రాన్స్ఫర్ చేయించు కోవచ్చు.. కానీ ఆ కాలేజ్లో సీట్ రావడమే కష్టం. బోధన, హాస్పిటల్ అనుభవం.. అన్నీ బాగా

ఉంటాయి.

"హైద్రాబాద్ పంపేద్దాం, హాస్టల్ అదీ ఉంటుందెట్లాగా!" అంటుంది సులోచన. సాంబడి అభిప్రాయం, అనుమతి కావాలని అతన్ని పిలిచింది. తను చెప్పినది సాంబడు కాదనడని తెలుసు. అయినా, కృష్ణవేణి అతని భార్య.. ముఖాముఖీ మాట్లాడి కానీ ఏ నిర్ణయం తీసుకోదల్చుకోలేదు.

"వెంకటలక్ష్మికి హాస్టల్లో పని దొరికింది. తను చెయ్యగలిగిందే.. వంటలో, మెయింట్ నెన్స్ లో సహాయం. అక్కడ నలుగురైదుగురు ఉంటారు. మరీ ఎక్కువ స్ట్రెయిన్ అవదులే. ఉండటానికి వసతి, భోజనం కాక, నెలకి వెయ్యి రూపాయలు జీతం. పిల్లలని తనే స్వయంగా చూసుకోవచ్చు. అట్లా అని ప్రత్యేకంగా చూడ కూడదు. అందరినీ సమానంగా చూడాలి. ఆ సంగతి వెంకటలక్ష్మికి చెప్పనక్కర్లేదనుకో!"

"మీకంతా తెలుసమ్మా. మాకు ఏది మంచో ఏది చెడో మీరే చూసుకుంటారు. ఇంక నేను చెప్పేదేముంది?" సాంబడు చటుక్కున వెళ్ళి సులోచన కాళ్ళకి నమస్కారం చేశాడు.

"ఇదేంటి సాంబా! నాకిష్టం ఉండదని తెలుసుకదా!" కాళ్ళు వెనక్కి లాగేసుకుంది సులోచన.

"అమ్మా! మరి ఖర్చులు.. చివర్లో స్కాలర్షిప్ వస్తుంది. కానీ ముందుగా మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టాలి కదా!"

"ఫరవాలేదయ్యా. వెంకటలక్ష్మి జీతంలో కొంచెం కొంచెం తీసుకుంటాలే. అన్నట్లు పాలెం లో ఏర్పాట్లు చేసుకోవాలి ఒక వారం లోగా.. సరేనా?"

"ఇవేళ నేను కూడా వెళ్ళి అన్నీ సర్దేసి, సరస్వతి ఆంటీకి అప్పజెప్పి వస్తానమ్మా!" సాంబడు లేచాడు.

"మేం కూడా రావచ్చా సాంబన్నా!" పిల్లలు ఇద్దరూ ఒకేసారి..

"నేను కూడా.." కృష్ణవేణి అంది చిరునవ్వు నవ్వుతూ.

చల్లని గాలి గుండెల నిండుగా పీలుస్తూ, ఎదురుగా కనిపిస్తున్న తన ఊరిని తనివి తీరా చూస్తున్నాడు సాంబడు, పడవలో చెరో పక్కనా పిల్లలిద్దరినీ కూర్చో పెట్టుకుని. పిల్లలైతే మూడేళ్ళయింది ఆ వూరొచ్చి. నాంచారికి గుర్తు కూడా లేదు. కళ్ళు పెద్దవి చేసి ఆశ్చర్యంగా చూస్తోంది.

ఒడ్డుకి చేరగానే, బల్ల వేసిన వెంటనే, ఒక్క దూకు దూకాడు సాంబడు. అదే కాలిబాట. అవే మడ అడవులు. ముళ్ళ తుప్పలు, పొదలు తప్ప, పనికొచ్చే మొక్కలేం లేవు. నెమ్మదిగా ఇది జనావాసం లేని అరణ్యమైపోతుందా? సాంబడికి దుఃఖం వచ్చింది. తను పుట్టి పెరిగిన ఊరు. ఎట్లాగైనా కాపాడుకోవాలి తను పైకొచ్చి. అప్పటి వరకూ? ఫరవాలేదు. చేపలున్నంత వరకూ.

తమ ఇల్లు చూడగానే నాగరాజు పరుగెత్తాడు.. వాడికేం గుర్తుకొచ్చిందో! నాంచారి నోట్లో వేలేసుకుని చూస్తుండి పోయింది. కృష్ణవేణి కళ్ళలో తిరుగుతున్న నీళ్ళని లోపలే అదిమేసింది. వెంకమ్మ మూడిళ్ళనీ రోజూ శుభ్రం చేస్తూ ఎక్కడి వక్కడ సర్దేస్తూ ఉంటుంది. అందుకే అన్ని ఇళ్ళూ వాస యోగ్యంగానే ఉన్నాయి.

"ఏందే! అందరూ వచ్చారా.. ఎన్నాళ్ళకెన్నాళ్ళకి." అంత మొహం చేసుకుని నవ్వుతూ వచ్చింది సరస్వతమ్మ, కర్ర పట్టుకుని.

"నమస్తే సరస్వతి ఆంటీ! మీ రెండో అబ్బాయికి ఇల్లు కావాలని చూస్తున్నాడట కదా! మా ఇంట్లో ఉండమని చెప్పండి. అద్దె అదీ.. ఏమీ అక్కర్లేదు. మీ ఇంటికి పక్కనే ఉంటాడు కూడా.." సాంబడిని చూసి తెగ ముచ్చట పడిపోయింది సరస్వతి. దగ్గరగా వచ్చి, బుగ్గలు పుణికింది.

"ఎంత వాడవయ్యావురా సాంబడూ! డాక్టరవతన్నావంటగా! మనూర్లో మొట్టమొదటి డాక్టర్వి నీవేరా. చాలా సంతోషంగా ఉంది.

అట్టగే మా వోడు మీ ఇంట్లో ఉంటాడు. మరి అమ్మ? కృష్ణవేణి ఇంట్లో ఉంటదా?"

"లేదాంటీ అమ్మ కూడా టౌను కొచ్చేస్తోంది. అక్కడ, పిల్లలిద్దరూ ఉండే హాస్టల్లోనే ఉద్యోగం వచ్చింది. నెలకొక సారి వస్తుందనుకో.. మిమ్మల్నందరినీ కలవడానికి. వేణి, హైద్రాబాద్ వెళ్తోంది.. పై చదువులకి. అందుకనే ఈ ఏర్పాట్లన్నీ చేస్తున్నాం."

"అయ్యో.. వెంకటలక్ష్మి కూడా వెళ్ళిపోతాందా! అదే అనుకున్నాలే.. మీరందరూ ఎక్కడుంటే అది కూడా అక్కడే ఉంటుందని. మంచిదేరా. చక్కగా చదువుకుని మనూరి పేరు నిలబెట్టండి. ఇప్పుడే మా రెండో వోడిని పిల్చుకొస్తా." నెమ్మదిగా అడుగులు వేస్తూ సరస్వతి వాళ్ళింటి వైపుకి వెళ్ళింది.

వెంకమ్మ ఇంటి తాళం తీసి తలుపులు బార్లా తెరిచింది.. గాలి చొరడానికి. సాంబడు లోపలికి వెళ్ళి, నలువైపులా చూశాడు.. ప్రతీ గోడా చేతితో తడుముతూ!

షావుకారికి ఫోన్ చేసి వస్తున్నామని చెప్తే, అందరినీ అక్కడికే భోజనానికి వచ్చెయ్యమన్నాడు. కృష్ణవేణీ, పిల్లలూ, సరస్వతి కొడుకు వచ్చి ఇల్లు చూసుకుని మాట్లాడే వరకూ వాకిలి అంతా తిరుగుతూ మొక్కల్లోనే గడిపారు. వాళ్ళ ఇళ్ళలోకి వెళ్ళలేదు.

"ఎట్టెట్టా.. మా తల్లి కృష్ణవేణే.. హైద్రాబాద్ యెల్తన్నావా? మా అమ్మే! బాగా చదువుకుని.. ఇక్కడికే వచ్చెయ్యాల. ఏమంటారు.." షావుకారు భార్య, రెండు చేతులూ చాచి ఆహ్వానించింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments